

Pregătirea pentru evanghelizare și mărturie personală

Pentru studiul din săptămâna aceasta, citește: **Matei 4:19; 11:1-11; 10:1-14; 1 Petru 5:8; 2 Petru 3:9.**

Sabat după-amiază

Text de memorat: „El le-a zis: «**Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni.**»” (Matei 4:19)

Gândul central: **Ca să putem fi pregătiți să dăm o mărturie eficientă despre credința noastră, este necesar ca mai întâi să avem o relație personală stabilă cu Isus.**

Este puțin probabil ca un om care nu are asigurarea mântuirii personale să fie capabil să conducă un alt om la o relație apropiată și mântuitoare cu Isus (deși mai sunt și excepții). Poate că va reuși să îi convingă pe alții să creadă anumite învățături biblice, anumite realități și date biblice. Astfel de convingeri și de credințe îi pot determina pe unii să facă schimbări semnificative în stilul lor de viață. Totuși, întrucât faptele bune pot fi făcute și fără Isus Hristos, este imperios necesar ca orice instruire pentru mărturie și evanghelizare să cuprindă atât aspectul doctrinal, cât și pe cel spiritual. Pentru a fi buni evangheliști, noi trebuie să avem o bună cunoaștere și o experiență temeinică legată de „Evanghelia veșnică”. În definitiv, tocmai Evanghelia aceasta aduce credință, mărturisire, convertire, asigurare și ucenicie.

Săptămâna aceasta, vom vedea că spiritualitatea și arta de a pregăti oamenii pentru evanghelizare și mărturie este într-adevăr un principiu biblic și trebuie să-i încurajăm pe oameni să facă din el o realitate în biserica locală.

În Matei 9:37, Isus le-a spus ucenicilor că secerișul este mare, dar lucrătorii sunt puțini. Astăzi, secerișul este infinit mai mare, iar lucrătorii sunt încă relativ puțini. Există o mare nevoie de lucrători complet instruiți și echipați. Deși este întotdeauna valabil faptul că influența Duhului Sfânt este factorul major care asigură succesul mărturiei personale și al evanghelizării, este totuși important ca oamenii chemați de Dumnezeu la slujire să urmeze cursuri de instruire și de pregătire practică. Potrivit cu Efeseni 4:11,12, trebuie depuse eforturi hotărâte de pregătire pentru numeroasele și variatele aspecte ale lucrării și slujirii.

Dumnezeu a promis să-i binecuvânteze pe conducători cu anumite daruri care să-i ajute să slujească în calitate de conducători și instructori pentru lucrare. Totuși trebuie subliniat că evangheliștii, pastorii și instructorii care fac lucrarea singuri și care nu îi pregătesc pe ceilalți pentru slujire nu respectă principiile Scripturii. Toți cei ce oferă instruire pentru lucrarea de mărturie și evanghelizare trebuie să ajungă la convingerea clară că voia lui Dumnezeu este ca lumea să fie mântuită din păcat, că lucrarea pe care El a încredințat-o bisericii este aceea de a-i căuta pe cei pierduți și că voia Sa este ca biserica Sa din lume să crească.

1. Care a fost prima poruncă a lui Isus consemnată în Evanghelii? Matei 4:19; Marcu 1:17.

Ce înseamnă porunca aceasta pentru noi astăzi, ca adventiști de ziua a șaptea, care avem o anumită înțelegere asupra celor trei îngerești? Suntem noi activi în calitate de „pescari de oameni” sau, dimpotrivă, ne ocupăm mai degrabă cu repararea „bărcilor” noastre?

Este interesant faptul că, în chemarea adresată ucenicilor, Isus nu le-a cerut pur și simplu să fie pescari de oameni. El nu a spus: „Veniți după Mine și fiți pescari de oameni”, ci „Veniți după Mine și *vă voi face* pescari de oameni”. Chiar de la începutul uceniciei, ei au înțeles că urmau să participe la o instruire importantă. Isus i-a chemat să intre într-un mediu de învățare în care să poată fi instruiți pentru misiunea la care îi chemase. Ei aveau să învețe în principal prin observație și din practică. Iar misiunea mondială le-a fost încredințată de-abia după ce au învățat „pe teren” ce trebuia făcut și cum trebuia făcut. În lipsa instruirii și a dezvoltării spirituale personale corespunzătoare, sarcina de a duce Evanghelia în zona în care locuim pare imposibilă.

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Grupa să identifice metodele de instruire folosite de Isus când i-a pregătit pe ucenici pentru predicarea Evangheliei.

La nivelul sentimentelor: Membrii grupei să se bizuie pe călăuzirea și pe mustrarea lui Hristos în lucrarea personală și în eforturile colective de evanghelizare.

La nivel practic: Să caute și să participe la cursuri de instruire practică pentru evanghelizare și pentru alte activități de slujire personală sau colectivă.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Suntem învățați de Hristos

- A. Cum a folosit Hristos învățătura, observația, participarea și cooperarea pentru a-i învăța pe ucenici deprinderile necesare în lucrare?
- B. Ce metode similare sunt utilizate astăzi pentru pregătirea lucrătorilor pentru misiune?

II. Sentimente: Vino după Mine!

- A. Ce principii garantează succesul lucrării de vestire a Evangheliei lui Hristos?
- B. Ce putem învăța din încercările nereușite ale ucenicilor de a-l vindeca pe demonizat? Care a spus Domnul Hristos că a fost cauza eșecului lor?
- C. Ce cauze pot duce la eșecul lucrării noastre pentru Hristos? Ce atitudine ar trebui să avem în caz de eșec, astfel încât să zidim biserica și nu să o dărâmăm?

III. Practic: Instruirea practică

- A. Ce tipuri de instruire ne este mai ușor să utilizăm?
- B. În ce activități de „teren” ne-am putea implica pentru a obține instruirea necesară pentru lucrarea de mărturie personală și evanghelizare?

Rezumat: Ucenicii au fost instruiți de Hristos prin învățătură directă, prin observație, prin participare și prin cooperare. Și noi putem folosi metode asemănătoare ca să învățăm cum să lucrăm pentru mântuirea oamenilor.

Cei care doresc să Îl slujească pe Domnul trebuie să știe că există două etape ale învățării și că prima o determină pe cealaltă: mai întâi învățăm cum să-L cunoaștem pe Isus, apoi învățăm cum să le vorbim altora despre El și despre ce le oferă El tuturor oamenilor.

- 2. Citește despre hrănirea celor cinci mii (Matei 14:13-21; Marcu 6:30-44; Luca 9:10-17; Ioan 6:1-14). Enumeră lucrurile pe care ucenicii au putut să le observe cu acea ocazie și care le-au fost utile ulterior, în lucrarea lor. Ce alte lucruri putem presupune că au mai observat? Citește și comentariile lui Ellen G. White din *Hristos, Lumina lumii*, pag. 364-371.**

Cât de emoționant trebuie să fi fost să Îl ascuți pe cel mai mare predicator și totodată să observi cum prezenta El Împărăția lui Dumnezeu (Luca 9:11) trezind, probabil, în fiecare inimă dorința de a fi acolo!

Principiul învățării prin observație este potrivit pentru toți oamenii. Învățarea din cărți sau prin ascultarea lecțiilor trebuie să aibă la bază învățarea prin observație și prin participare. Isus Și-a dorit ca ucenicii lui Ioan Botezătorul să învețe din ceea ce observau.

- 3. Ce au observat ucenicii lui Ioan Botezătorul și ce Și-a dorit Isus ca ei să-i transmită lui Ioan ca urmare a observațiilor lor? Ce lecții i-a învățat El atât pe Ioan, cât și pe propriii ucenici? Matei 11:1-11**

Ioan Botezătorul declarase despre Isus că este Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii. Însă, după aceea, el a fost închis și nu a mai avut posibilitatea să predice, iar despre lucrarea lui Isus primea numai vești indirecte. Se pare că experiența din închisoare a făcut ca în mintea lui să apară unele îndoieli cu privire la Isus. Când apar îndoieli, ar trebui să mergem la Isus, la fel ca Ioan. Isus i-a trimis pe ucenicii lui Ioan înapoi să-i spună ce au auzit și au văzut. Ioan s-a bucurat, dar nu ni se spune ce impact a avut întâlnirea cu Isus asupra lucrării lor de mărturie și evanghelizare.

Noi nu putem face minuni, așa cum a făcut Domnul Isus. Dar, dacă suntem dispuși să murim față de noi înșine și să trăim pentru alții, ce putem face în sfera noastră de influență pentru a reflecta lucrarea împlinită de El pe pământ?

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVEAZĂ!

Ideea centrală pentru creștere spirituală: Isus ne asigură cunoștințele, deprinderile și instruirea care ne sunt necesare pentru a fi martori eficienți.

Activitate introductivă. Dacă ai în grupă un medic sau o asistentă, un avocat, un asistent social sau un profesor, întreabă-i care sunt „uneltele” pe care le folosesc în activitatea lor. Care este deosebirea dintre „uneltele” lor și uneltele pe care le putem acționa manual? (Dacă e posibil, pune-i întrebarea din timp unuia dintre cei menționați mai sus, ca să poată da un răspuns bine gândit.)

De discutat: Care sunt „uneltele” de care au nevoie cei care lucrează cu sufletele? Unde se găsesc și cum putem învăța să le utilizăm?

2. APROFUNDEAZĂ!

Comentariu biblic.

I. „Și-a ridicat ochii spre cer” (I): Evenimentul de dinaintea înmulțirii pâinilor

(Recitiți Matei 14:13-21, Marcu 6:30-44, Luca 9:10-17 și Ioan 6:1-14.)

Hrănirea celor cinci mii de oameni a fost pentru ucenicii lui Hristos o ocazie de a învăța multe lecții valoroase care i-au pregătit pentru lucrarea lor ulterioară. Nu numai minunea propriu-zisă, ci și contextul în care a fost făcută le-a oferit lecții prețioase.

În primul rând, minunea are loc la scurt timp după decapitarea lui Ioan Botezătorul. Biblia spune că Isus S-a retras într-un loc pustiu când a auzit vestea aceasta. Ca Dumnezeu deplin și ca om deplin, Isus a simțit efectele directe și blestemul cel mai mare al păcatului – moartea, o stare anormală pentru El. El era lumina, ordinea și viața. Moartea însemna întuneric, dezordine și distrugere. Totuși, ca om, El trebuia să suporte moartea lui Ioan și să nu facă nimic pentru a-l readuce la viață. El ar fi putut să-l readucă la viață cu un singur cuvânt, dar a acceptat să sufere această pierdere pentru a înțelege pe deplin ce înseamnă să-ți moară cineva drag din cauza nedreptății și cruzimii, pentru a cunoaște necazurile și suferințele tuturor oamenilor și a fi pregătit să îi mângâie.

El a îndurat această pierdere și pentru ca urmașii Săi din generațiile următoare să știe că unii dintre ei aveau să fie chemați să sufere moartea de martir și că toți cei care doreau să ducă o viață evlavioasă aveau să fie

Oricât ar citi un om despre sportul lui favorit și oricâte întreceri ar urmări, nu va deveni niciodată sportiv dacă nu-și pune adidașii și nu iese pe teren. Aceasta este exersarea, învățarea din practică, și fără ea omul nu este pregătit pentru lucrarea respectivă. Acest adevăr este valabil și în ce privește mărturia personală și evanghelizarea. Unii spun că nu participă la această lucrare, pentru că nu sunt pregătiți. Ei trebuie să înțeleagă că participarea activă este o parte vitală a pregătirii. Soluția este un început modest și apoi progresul continuu, pas cu pas. Pe măsură ce Duhul Sfânt ne conduce, abilitățile noastre se dezvoltă, dobândim experiență și căpătăm încredere.

4. Cum i-a pregătit Domnul Isus pe ucenici și cum i-a trimis în lucrare? Chiar dacă astăzi situația este diferită, ce putem învăța din faptul că această trimitere a făcut parte din instruirea lor? Matei 10:1-14

Până în acel moment, Domnul Isus îi învățase pe ucenici „în clasă”, ca să spunem așa. Dar El i-a scos și „pe teren”, unde au învățat văzând metodele Sale. Apoi, după ce le-a dat putere să vindece bolnavii, să învie morții și să scoată demoni (vers. 8), i-a trimis în lucrare singuri. Observă totuși cât de multe învățături le-a dat când i-a trimis! El i-a învățat ce să predice, ce minuni să facă, ce să nu ia cu ei, la cine să găzduiască și când să părăsească un teren neroditor. Nu greșim dacă presupunem că ei au primit și alte învățături cu acea ocazie. *Numai prin această interacțiune cu oamenii putem învăța multe lecții importante.* Pasajul acesta este ilustrarea perfectă a uceniciei la locul de muncă. Ei nu puteau să le slujească decât oamenilor cu care intrau în contact. Să nu uităm niciodată lucrul acesta!

5. Ce asemănări există între instrucțiunile date celor doisprezece și instrucțiunile date celor șaptezeci? Ce principii putem extrage din instrucțiunile Sale? Luca 10:1-11

Inițial, Isus i-a trimis pe cei șaptezeci în locurile pe unde dorea să treacă El Însuși imediat după aceea (vers. 1). El cunoștea problemele pe care ucenicii și ceilalți misionari aveau să le întâmpine în zonele în care aveau să vestească singuri Evanghelia după înălțarea Sa. Instrucțiunile pe care li le-a dat ne indică faptul că El îi pregătea pentru ceea ce îi aștepta.

Câte pretexte reușești să găsești pentru a nu da mărturie despre credința ta atunci când îți se ivește ocazia?

persecutați. O altă lecție pe care au învățat-o ucenicii este aceea că Isus, Creatorul emoțiilor noastre, nu Și-a negat propriile emoții.

Totuși, pentru El, totul a fost mult mai greu decât este pentru noi. Isus nu a avut răgazul de a deplânge moartea lui Ioan fără a fi întrerupt.

Mai întâi, s-au întors cei doisprezece din lucrarea de predicare a Evangheliei, dornici să-I povestească cum a fost. El a observat că erau extenuați și că nu și-au luat timp să mănânce, așa că S-a îngrijit de nevoile lor și i-a invitat să se retragă într-un loc liniștit unde să se odihnească, să mănânce și să stea de vorbă departe de mulțimea gălăgioasă. Aceasta este o altă lecție pentru ucenicii de atunci și de acum. Isus a dat dovadă de respect și de compasiune, atitudine pe care ar trebui să o aibă fiecare conducător față de membrii echipei sale. Mai întâi a avut grijă de nevoile lor. Când erau în pragul extenuării, El îi lua deoparte ca să se odihnească și să își refacă puterile pentru următoarea încercare. Stătea de vorbă cu ei, le asculta experiențele, menținându-Și viu interesul față de eforturile lor și întărindu-le simțământul de responsabilitate pentru lucrarea făcută pentru El.

Apoi, Isus a fost întrerupt a doua oară. De data aceasta, locul lor retras s-a umplut de oameni, iar ucenicii au avut ocazia să vadă cum Se poartă Isus cu musafirii nepoftiți. Ar fi putut să Se arate iritat de prezența lor. Dar Biblia ne spune că Lui i-a fost milă. Dragostea pe care o avea L-a ajutat să sesizeze întotdeauna adevăratele nevoi ale celor din jurul Său. Oamenii aceia I se păreau ca niște oi fără păstor, de aceea, pentru El nu erau niște musafiri nepoftiți, ci niște oameni flămânzi după Pâinea vieții. El le-a împlinit toate nevoile: i-a vindecat pe bolnavi și le-a dat multe învățături. În acest mod, chiar și în cele mai stresante situații, Isus le-a dat celor pe care căuta să-i mântuiască o dovadă clară de bunătate și de altruism.

De discutat: Ce învățăm din reacția lui Isus la moartea lui Ioan despre atitudinea Sa față de nevoile noastre emoționale? Dar despre menținerea echilibrului dintre grija față de sănătatea noastră emoțională și dăruirea totală față de cauza lui Dumnezeu? Ce ne spune purtarea lui Isus în cele două situații în care a fost întrerupt despre modul în care ar trebui să ne purtăm cu colegii noștri și cu ceilalți oameni? Ce putem învăța de la El despre atitudinea potrivită în situații stresante?

II. „Și-a ridicat ochii spre cer” (II): Isus, Pâinea vieții

Se lasă seara și ucenicii Îi spun Învățătorului că a venit timpul să le dea drumul oamenilor. O altă lecție importantă: atunci când noi, ucenicii,

Uneori nu reușim să atingem toate obiectivele stabilite pentru o evanghelizare. Înseamnă cumva că a fost un eșec total? Desigur că nu! În lucrarea de căutare a celor pierduți vom cunoaște atât succesul, cât și înfrângerea, indiferent de strategia folosită. Poate că am stabilit o țintă prea înaltă – poate că ne-am propus un număr prea mare de botezuri, o țintă nerealistă. Sau poate că activitatea aleasă a vizat mai degrabă semănarea seminței și nu culegerea roadelor. Altfel spus, noi credeam că holda este coaptă, când, de fapt, eram abia la semănat.

6. Cine încearcă să zădărnicească eforturile noastre de a câștiga oameni pentru Împărăția lui Dumnezeu? Cum ne poate ajuta înțelegerea acestui fapt să ne pregătim mai bine? 1 Petru 5:8

În eforturile noastre de a câștiga suflete întâmpinăm și greutăți – noi avem un dușman care este foarte activ în instigarea oamenilor împotriva Evangheliei. Iar dacă ne desprindem din mâna Domnului, cel rău ne poate crea probleme. Singura noastră apărare este să ne predăm cu totul în mâna Celui Atotputernic în fiecare clipă a vieții.

La fel ca Adam și Eva în Eden, și noi putem cădea în capcana de a arunca vina asupra altora. Este una dintre metodele cele mai de succes prin care Satana reușește să aducă tulburare în poporul lui Dumnezeu. În loc să-i învinovățim pe alții, ar fi mai bine să evaluăm lucrarea în mod serios, onest și riguros. Să nu uităm că nici Domnul Isus, cel mai mare predicator și evanghelist, nu i-a câștigat pe toți cei cărora le-a vorbit.

7. Ce au făcut ucenicii când au suferit un eșec? Luca 10:17; Matei 17:14-20.

În loc să cădem pradă disperării din cauza presupuselor noastre eșecuri, am putea învăța de la ucenici. Deși primiseră putere asupra duhurilor rele și scosese demoni, uneori nu au reușit să facă tot ce le încredințase Domnul. În acele situații, ei veneau la El să le explice ce s-a întâmplat și de ce (Matei 17:19). Iată un principiu de reținut: pentru a descoperi unde am greșit și cum putem lucra mai bine, să mergem la Domnul cu problemele care se ivesc.

Ce ai învățat din încercările tale eșuate de a le da mărturie altora? Cum te pot ajuta aceste eșecuri pe viitor? De ce uneori ești paralizat de teama că vei fi respins?

încercăm să-I arătăm Învățătorului nostru ce ar trebui să facă sau cum să procedeze, înseamnă că am uitat care ne este locul. Noi trebuie să stăm la picioarele Lui în supunere și cu smerenie, așteptând cu răbdare învățătura Sa. Ucenicii observă că oamenii sunt flămânzi și obosiți, dar par să uite că nu cu mult timp în urmă și ei au fost flămânzi și obosiți. Preocuparea atentă a lui Isus față de nevoile lor ar fi trebuit să le inspire preocupare față de oameni. Dar ei, bazându-se pe înțelepciunea omenească defectuoasă, Îl sfătuiesc să îi lase pe oameni să plece.

Observă reacția lui Isus. Ar fi putut să-i mustre cu asprime pentru lipsa lor de compasiune. Totuși El nu îi ceartă, nici nu Își arată nemulțumirea față de inimile lor împietrite, ci profită de ocazie pentru a-i învăța să arate interes și grijă față de oameni și să le împlinească nevoile, tot așa cum El le împlinise nevoile cu câteva momente mai devreme. În ciuda slăbiciunii lor, Isus nu îi pune într-o situație incomodă în fața oamenilor, ci caută să transforme nereușitele lor într-o ocazie de aprofundare a cunoștințelor lor și de reabilitare printr-o lecție impresionantă despre bunătatea cu care îngrijește Dumnezeu de toate nevoile noastre.

Mântuitorul ar fi putut transforma în pâini pietrele de la picioarele lor sau ar fi putut să le dea mană din cer. Dar atunci ucenicii n-ar mai fi avut ocazia să învețe cât de important era să își unească eforturile lor cu eforturile Sale. Lecția celor cinci pâini și a celor doi pești ne arată că, în lucrarea lui Dumnezeu, nimic din ce putem aduce noi nu este suficient pentru îndeplinirea lucrării. Însă când unim resursele noastre, oricât de sărăcicioase, cu resursele Lui, El înmulțește în mod minunat talentele și darurile noastre pentru succesul lucrării Sale.

Ucenicii priveau blocați la numărul mare de oameni și la sărăcia resurselor lor, în timp ce Isus, Pâinea vieții, „Și-a ridicat ochii spre cer” (Matei 14:19). El le-a arătat ucenicilor (dar și nouă) unde ar fi trebuit să privească tot timpul. Dacă privim spre pământ, nu vom vedea ce poate face Dumnezeu pentru noi. Dar, dacă ne vom ridica privirea spre cer, vom vedea cum va completa El lipsurile noastre de fiecare dată când venim la El cu puținul nostru.

De discutat: Ce speranță și ce asigurare ne oferă hrănirea celor cinci mii în ceea ce privește lucrarea de împărțire a Pâinii vieții?

Există două domenii în care putem învăța din succes: în domeniul practic și în domeniul cooperării spirituale. Deși putem afirma pe bună dreptate că ambele domenii au o dimensiune spirituală, noi le vom studia separat pentru a scoate mai bine în evidență ceea ce putem învăța din succes.

Domeniul practic cuprinde lucrurile pe care le învățăm din ceea ce facem în mod concret. De exemplu, învățăm ce pași pe care trebuie să parcurgem pentru a prezenta studii biblice în zona noastră. Învățăm care sunt locațiile cele mai bune, ce tip de publicitate atrage mai mulți oameni și o gamă largă de alte lucruri practice care corespund cel mai bine zonei în care lucrăm.

Cooperarea spirituală pune accent pe faptul că Dumnezeu este implicat profund în mărturia și evanghelizarea credinciosului. În definitiv, este voia Sa ca toți oamenii să fie mântuiți.

8. Citește 2 Petru 3:9. Ce lecție crucială trebuie să desprindem din acest verset, să ne-o imprimăm în memorie și să cerem împlinirea făgăduinței pe care o conține în toate activitățile noastre de mărturie? (Vezi și 1 Cor. 3:6.)

Nu are sens să semănăm, dacă nimeni nu va uda sămânța. Tot la fel, nu are sens să udăm, dacă nu turnăm apa acolo unde a fost așezată sămânța. Și chiar dacă sămânța este îngrijită bine, roadele nu vor veni decât prin harul lui Dumnezeu. Când vedem cum binecuvântările lui Dumnezeu fac ca eforturile noastre umile să aibă succes, învățăm. Învățăm cât de mult este dispus Dumnezeu să ne susțină eforturile. Învățăm să ne încredem mai mult în El. Învățăm cât de importantă este cooperarea spirituală strânsă cu El în lucrarea de câștigare a sufletelor pentru care Hristos a murit, fiindcă *El a murit pentru fiecare om căruia tu îi dai mărturie și vrea să-i mântuiască pe toți*. Să nu uităm niciodată acest adevăr esențial!

Cum putem aplica efectiv cuvintele lui Isus din Ioan 15:5 și cum le putem transforma în realitate în viața noastră și îndeosebi în lucrarea noastră de mărturie și evanghelizare? Cum putem experimenta în mod real ceea ce ne spune Isus aici, atât la nivel individual, cât și la nivelul echipei de slujire? Ce schimbări trebuie să facem pentru a avea acest tip de relație cu El?

3. APLICĂ!

Cere-le membrilor grupei să mediteze la următorul citat și apoi să facă exercițiul de mai jos.

„Numai metoda lui Hristos ne va da un succes real în lucrarea cu oamenii. Mântuitorul S-a amestecat printre oameni ca unul care le dorea binele. El Și-a arătat simpatia față de ei, a îngrijit de nevoile lor și le-a câștigat încrederea. Apoi le-a spus: «Urmați-Mă!»” (Ellen G. White, *Divina vindecare*, pag. 143)

Oferă-le membrilor grupei câte o foaie de hârtie și cere-le să noteze pe o coloană lucrurile pe care știu să le facă foarte bine atunci când le arată oamenilor simpatie, când îngrijesc de nevoile lor și când le câștigă încrederea, iar pe cealaltă, deprinderile pe care vor să și le formeze.

Roagă-l pe un membru al grupei să facă o demonstrație a abilităților sale (de exemplu, cineva care are capacitatea de a memora cu ușurință numele oamenilor poate arăta că își aduce aminte numele unei persoane pe care a cunoscut-o de curând și apoi poate evidenția modul în care faptul că li se spune pe nume îi ajută pe oameni să se simtă prețuiți).

Enumeră deprinderile pe care membrii grupei vor să și le formeze și alcătuiți împreună un plan special de instruire în aceste domenii.

4. ILUSTREAZĂ!

Propune-le membrilor grupei următoarele activități.

1. Asociază-te cu o persoană care are acele deprinderi pentru lucrarea de mărturie personală, evanghelizare, ospitalitate etc. pe care ai vrea să le ai și tu. Notează ce observi. Ia-ți timp să stați de vorbă despre cele observate și participă la un proiect în care te poate ajuta să te formezi.

2. Găsește un mentor care este dispus să stea de vorbă cu tine (la telefon sau direct) pentru un timp scurt în fiecare săptămână și să te încurajeze în formarea unei deprinderi pe care el o are.

Citiți și meditați la următorul paragraf:

„Cei care se consacră lui Dumnezeu cu trupul, sufletul și mintea lor vor primi continuu o nouă înzestrare cu putere fizică, mentală și spiritu-ală. Resursele inepuizabile ale cerurilor se află la dispoziția lor. Hristos le dă suflarea Duhului Său și viață din viața Sa. Duhul Sfânt Își pune la lucru cele mai înalte energii pentru a lucra în inimă și în minte. Ha-rul lui Dumnezeu mărește și înmulțește capacitățile lor și fiecare însușire desăvârșită a naturii divine îi ajută în lucrarea de salvare a sufletelor. Prin cooperarea cu Hristos, ei sunt făcuți desăvârșiți în El și, în ciuda slăbiciunii lor omenești, ei sunt înzestrați cu puterea de a îndeplini lucrările Celui Atotputernic.” (Ellen G. White, *Slujitorii Evangheliei*, pag. 83)

Pentru discuție

1. „Fiecare biserică ar trebui să fie o școală de pregătire a lucrătorilor creștini.” (Ellen G. White, *Divina vindecare*, pag. 149) Îndeplinește bi-serica ta locală acest deziderat? Dacă nu, atunci ce se poate face pen-tru a aduce schimbările necesare?
2. „Satana are planuri de îndeplinit în fiecare zi și anumite strategii care vor pune piedici în calea celor ce sunt martorii lui Isus Hristos. Prin urmare, dacă nu sunt blânzi, umili și smeriți cu inima, pentru că au învățat de la Domnul Isus să fie așa, slujitorii Săi vor cădea în ispită la fel de sigur cum este sigur că trăiesc, pentru că Satana veghează subtil și iscusit și, dacă nu se vor ruga fără încetare, vor fi luați prin surprindere. El se furișează asupra lor ca un hoț noaptea și îi ia în robie. Apoi lucrează asupra minții unora pentru a le perverti ideile și pentru a influența planurile lor, iar dacă frații văd pericolul și vorbesc despre el, acești oameni consideră că li se aduce un prejudiciu personal și că unii încearcă să le micșoreze influența. Unul merge pe o cale, iar altul în direcția opusă.” (Ellen G. White, *Evan-ghelizare*, pag. 101) Cum ne putem feri de pericolul descris atât de sugestiv în acest paragraf? Care este singura noastră apărare?
3. În cadrul grupei, discutați despre un proiect de evanghelizare, al unei persoane sau al unei biserici, care a avut succes. Ce puteți învăța de la persoana sau de la biserica respectivă? Cum puteți aplica la lucrarea din zona voastră ceea ce ați învățat, recunoscând totodată faptul că fiecare situație este diferită și că ceea ce are succes într-un loc s-ar putea să nu aibă succes în alt loc?

Căutarea plină de răbdare a lui Dumnezeu (II)

Între timp, am găsit o slujbă care mergea bine, dar nu aveam nicio satisfacție. Simțeam că Dumnezeu are altceva pentru mine. Un prieten m-a sunat și mi-a oferit slujba visurilor mele. Era exact ce doream și era plătită excelent. Puteam să avansez rapid. Părea perfectă! Urma să mă prezint la interviu, dar, în aceeași săptămână, a venit în orașul nostru un evanghelist adventist care ținea o serie de întâlniri, iar soția sa, cursuri de instruire pentru cei interesați să devină lucrători biblici. Nu aveam de gând să merg la seminarul ei, nici nu știam ce înseamnă să fii „lucrător biblic”. Dar Dumnezeu m-a inspirat să particip. Zi după zi, în inima mea se dădea o mare bătălie. Aveam șansa unei slujbe perfecte și foarte bine plătite, dar se părea că Dumnezeu mă cheamă să lucrez pentru El. Această luptă m-a chinat grozav, până când m-am predat cu totul lui Dumnezeu. Am renunțat la slujbă și m-am înscris la curs pentru a deveni lucrător biblic cu normă întreagă.

M-am întors în India să le spun părinților despre decizia mea. Știam că aveau să fie dezamăgiți, poate chiar furioși, dar confruntarea a fost mult mai aprigă decât îmi imaginasem. Tata țipa și încerca să mă convingă să rămân în India să lucrez. Dar mama mea vitregă l-a convins să mă lase să fac ce vreau cu viața mea.

Am urmat cursurile timp de trei luni și am început activitatea de lucrător biblic la Gateway, unde avem ca obiectiv plantarea unei biserici, prin atragerea studenților și a tinerilor profesioniști din Melbourne. Ne întâlnim cu tinerii din campus și devenim prieteni. Apoi îi invităm la grupa noastră de studiu biblic și de închinare. Cei mai mulți dintre cei care vin nu știu mai nimic despre Dumnezeu. Stăm de vorbă, mâncăm câte ceva, studiem Cuvântul lui Dumnezeu, ne rugăm și Îl laudăm pe Dumnezeu împreună. Într-un an, vin cam 90 de persoane cel puțin o dată, iar între 12 și 15 persoane vin regulat. Unii dintre ei studiază Biblia împreună cu noi.

Mulți dintre studenții străini nu știu nimic despre Dumnezeu. Alții au frecventat înainte biserica, dar nu au avut o relație personală cu Isus. Ne adaptăm studiile biblice la nevoile cursanților.

Proiectul a început cu fonduri de la Misiunea Globală, dar acum este susținut prin darurile pentru misiune. Îl laud pe Domnul că m-a chemat să lucrez pentru El și îl cheamă pe fiecare membru al bisericii să facă posibilă continuarea lucrării prin darurile sale.

Vikram Panchal lucrează în Melbourne, Australia.